

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.269/2026/5. szám

A Debreceni Ítéltábla az Oppenheim Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Kiss Tibor ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt 'I.r. alperes neve' (cím) I. rendű és 'II. r. alperes neve' (cím) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.511/2025/19. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. és II. rendű alpereseket a felperessel szemben egyetemlegesen terhelő perköltség összegét leszállítja 50 153 (ötvenezer-százötvenhárom) forintra, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az I. és rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 1 150 949 (egymillió-egyszázötvenezer-kilencszáznegyvenkilenc) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 64 000 (hatvannégyezer) forint, a II. rendű alperest, hogy 80 000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára legkésőbb ezen ítélet meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes üzletember, emellett a 'párt neve' operatív vezetője volt 2025-ben, de már 2024 márciusától tagja volt a 'mozgalom neve'-nak is. A 'párt neve' operatív vezetőjeként az országjárást és a kampányt irányította. 2025 februárjában a 'párt egységei' vezetője lett, majd 2025 márciusában kivált a pártból (és új pártot alapított).

[2] A 2025....-án a II. rendű alperes <https://hírportál1> oldalán megjelent, „cikk1 címe” című cikkben a II. rendű alperes valótlanul állította, hogy állítás1 szövege”.

[3] A 2025. ...-én az I. rendű alperes által kiadott 'napilap1 neve' című napilap 7. oldalán megjelent, „cikk2 címe” című cikk valótlanul állította, hogy 'állítás2 szövege'.

[4] E cikkek megjelenését követően a felperes és családja környezetében többen rákérdeztek azok valóságtartalmára, emiatt a felperesnek és a családjának is magyarázkodnia kellett a rokonok, ismerősök, de a tágabb környezet előtt is.

[5] A felperes a kereseteiben kérte megállapítani, hogy az alperesek megsértették a jóhírnevét, kérte az eltiltásukat a további jogsértéstől és a II. rendű alperest a jogsértés abbahagyására is kérte kötelezni, elégtétel adásaként kérte – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – a jogerős ítélet rendelkező részének eredeti közlésekkel megegyező közzétételét és az alperesek – általa megjelölt tartalmú – bocsánatkérő levél megküldésére történő kötelezését, valamint az I. rendű alperest 1 061 900 forint, a II. rendű alperest

1 400 000 forint sérelemdíj és a jogsértéstől számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Perköltség igénye is volt, amelynek részeként a jogi képviselőjének munkadíját a vele kötött megbízási szerződésre hivatkozással számította fel. Hivatkozása szerint az alperesek tudatosan valótlan közlései széles körben váltak ismertté és sértették a jóhírnevét.

[6] Az alperesek az ellenkérelmeikben a per érdemére tett védekezésükben kérték a keresetek elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Nem vitatva, hogy a sérelmezett közlések valótlanok arra hivatkoztak, hogy azok nem sértették a felperes mint közszereplő jóhíret, de vitatták a kért objektív és szubjektív szankciók mértékét is. Álláspontjuk szerint továbbá a perköltség alapjául hivatkozott ügyvédi megbízási szerződés egyes tartalmi elemeire tett felperesi nyilatkozat alkalmatlan e perköltségelem igazolására.

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletben megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 'napilap1 neve' című napilap 2025. ... napján „cikk2 címe” címmel megjelent cikkében valótlanul állította és híresztelte, hogy 'állítás2 szövege'. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy a jogerős ítélet rendelkező részét – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – tegye közzé a 'napilap1 neve' című napilapnak a sérelmezett cikkel azonos rovatában a napilap 7. oldalán a cikk címében és törzsszövegében használt betűtípussal és betűmérettel egyezően, az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül, valamint – ugyancsak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül – az alábbi tartalmú levél felperesnek történő megküldésével kérjen bocsánatot: „LEVÉL1 SZÖVEGE” Emellett feljogosította a felperest, hogy a bocsánatkérő levelet nyilvánosságra hozza, valamint kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 800 000 forint sérelemdíjat és ennek 2025. ...-tól számított kamatait.

[8] Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a <https://hírportál1> oldalon 2025. február 3. napján „cikk1 címe” címmel megjelent írásban valótlanul állította és híresztelte, hogy "állítás1 szövege” Kötelezte a II. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy a jogerős ítélet rendelkező részét – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – tegye közzé az „cikk1 címe” című cikk címében és törzsszövegében használt betűtípussal és betűmérettel folyamatosan 30 napig elérhető módon az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül, és ugyancsak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül az alábbi tartalmú bocsánatkérő levelet küldje meg a felperesnek: „LEVÉL2 SZÖVEGE” Kötelezte továbbá a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1 000 000 forint sérelemdíjat és ennek 2025. február 4-től számított kamatait.

[9] Ezt meghaladóan elutasította a kereseteket, és kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 4 634 694 forint perköltséget, továbbá az I. rendű alperest 52 286 forint, a II. rendű alperest 67 500 forint eljárási illeték megfizetésére is kötelezte.

[10] Az indokolás részeként a tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok körében részletezte – egyebek mellett –, hogy a perbeli cikkek hatását a felperes nyilatkozatán túl tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk vallomása alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felperessel mint politikai szereplővel kapcsolatos azon állítás, hogy korrupciós ügybe keveredett, emiatt le is tartóztatták, mindenképpen alkalmas a belé vetett bizalom rombolására és külön bizonyítást nem igénylő módon eredményez hátrányos megítélést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (2) bekezdése alapján.

[11] Az indokolás „Jogi indokolás” megnevezésű részében adott – a másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró – indokok szerint pedig noha a felperes közszereplőnek minősült, az alperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy e minőségében a közügyek vitatása körében vele kapcsolatban megjelenő perbeli közléseket nagyobb

türelemmel kell túrnie. Idézve a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:44. § (1) és (2) bekezdéseit leszögezte, hogy a közügyek szabad vitatása, az ezt megalapozó szólás- és sajtószabadságot biztosító alkotmányos jog nem jelenti, hogy egy közéleti szereplő túrni köteles a vele kapcsolatban megjelenő valótlan állításokat. A közügyek szabad vitatásának körébe ugyan valóban beletartozhatnak egy közéleti szereplővel kapcsolatos akár túlzó, erős vélemények, álláspontok, azonban – miként a perbeli esetben – a valótlan tényállítások nem.

[12] E tényállítások emellett sértőek is voltak, amelynek megítélése körében különös jelentősége van, ha egy társadalmi és politikai tevékenységet is folytató személyt az általa nyilvánosan vállalt politikai palettától lényegesen eltérő: ellentétes helyre helyezik. A büntetőüggyel kapcsolatos valótlan kijelentés pedig kétséget kizáróan alkalmas a felperes jóhírnevének megsértésére.

[13] Ezért a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes Ptk. 2:43. § d) pontjában nevesített személyiségi jogát, ugyanakkor nem találta alaposnak a jogsértés abbahagyására és az eltiltásra irányuló kereseteket. Alapos volt ugyanakkor az elégtételadás iránti kereset. Az elégtételadás célja ugyanis a jóvátétel, amely akkor valósulhat meg, ha a cselekmény jogsértő voltának elismerése és a megbánás kifejezésre juttatása ugyanazt a nyilvánosságot éri el, mint amit a jogsértő tartalmú közlés. E cél akkor valósulhat meg, ha a nyilvánosság elé nem csupán a jogsértés tényének megállapítása, hanem a tényleges elégtételadás, azaz annak kifejezésre juttatása is eljut, hogy az alperes elismeri a cselekményének jogsértő voltát és megköveti a felperest. Ez pedig csak a felperes által megjelölt tartalmú, az ítélet rendelkező része szerinti bocsánatkérő levelet is tartalmazó ítéleti rendelkező rész nyilvánosságra hozatalával érhető el, ezért a felperes által kért elégtételadásra kötelezte az alpereseket.

[14] A sérelemdíj iránti igény is alapos, bár kissé eltúlzott volt. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján ugyanis ezen igényt önmagában a személyiségi jogsértés megalapozza, külön jogsérelem nélkül is. Annak, hogy a jogsértés a felperesre, környezetére milyen hatással van, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdés alapján a sérelemdíj mértékének meghatározásánál van jelentősége. A felperes üzleti tevékenysége mellett társadalmi és politikai tevékenységet is folytat, ezért esetében a korrupció miatti felelősségre vonásáról szóló állítás, különösen a letartóztatására való utalás külön bizonyítás nélkül is olyan jogsérelmet jelent rá és környezetére, amely semmiképpen nem minősül bagatellnek. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes közeli hozzátartozói jelenleg is szülőhelyén, egy kis településen élnek, ahol az emberek általában ismerik egymást és különösen igaz ez egy politikai szerepet vállaló személy esetében. Az alperes felróhatóságának mértéke pedig jelentős, hiszen meg sem kísérelte egyik alperes sem a valós tényállást megállapítani, amit egyértelműen mutat, hogy az 1988-as születésű felperesről állították, hogy 'állítás1 szövegrészlete'. Ha a cél a politikai diskurzus, a közügyek szabad vitatásának elősegítése lett volna, úgy minimális körültekintés mellett egyértelmű kellett legyen a közölt hír valótlansága, hiszen a felperes 2010-ben 22 éves volt, egyetemi tanulmányokat folytatott. Figyelembe vette azt is, hogy az I. rendű az alperes kiadásában megjelenő 'napilap1 neve' az ország egyik legnagyobb megyéjének napilapja, az abban közöltek nagyon sok emberhez eljutottak, míg a II. rendű alperes által működtetett hírportál országos lefedettségű, Interneten elérhető, így még szélesebb körhöz jutott el a hamis információ. Figyelembe vette a sérelemdíj mértékének meghatározásánál a más hasonló ügyekben kialakult joggyakorlatot is. Bár az egyes ügyek között nem lehet egyenlőségjelet tenni, azonban a más ügyekben alkalmazott sérelemdíjak zsinórmértékül szolgálnak jelen ügyben is. Ezért az I. rendű alperes esetében 800 000 forint, a II. rendű alperes esetében 1 000 000 forint sérelemdíjat látott megállapíthatónak.

[15] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 6:48. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alpereseket a megítélt sérelemdíj után kamat fizetésére. Az alperes érvelése a kamat mellőzése tekintetében azért nem volt helytálló, mivel az abban az esetben alkalmazandó, ha a károsodás bekövetkezte és a sérelemdíj megítélése közötti időben az ár- és értékviszonyokban jelentős változás következik be és a bíróság a sérelemdíj mértékét nem a kár bekövetkeztekori, hanem az ítélethozatalkori értékviszonyok alapján határozza meg. Jelen esetben azonban a sérelmezett cikk megjelenése és az ítélethozatal között eltelt mintegy egy évben ilyen lényeges változások nem következtek be és a károkozaskori gyakorlatból kiindulva határozta meg a sérelemdíj mértékét.

[16] A perköltség mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján állapította meg. Az alperesi állásponttól eltérően az 1/F/6. sorszám alatt csatolt nyilatkozat, illetőleg a jogi képviselő ezzel egyező nyilatkozata kellő mértékben alátámasztja a megbízási szerződés ügyvédi munkadíjra vonatkozó részét, az egyéb bizonyítást nem igényel. Az Ükr. 4. § (1) bekezdése értelmében a bíróság csak az érvényesített joggal összefüggésben nem álló, szükségtelenül vagy aránytalan mértékben felszámított munkadíj összegét mérsékelheti, azonban mivel a megbízási díj mértéke a felek szabad megállapodása, az csak akkor mérsékelhető, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel ellentétesen kirívó mértékű. A jelen óradíj nem ilyen. Nem volt eltúlzott mértékű a megjelölt időszükséglet sem a tárgyalások száma és a jogi képviselő által kifejtett munka alapján. A jogi képviselő készkiadása [Ükr. 2. § (1) bekezdés b) pontja] körében – az ítéletben indokoltak szerint – csak a 2026. január 8-i tárgyaláson való megjelenésre felszámított 30 387 forintot nem látta megállapíthatónak. Az alpereseket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, figyelemmel a Pp. 83. § (3) bekezdésére is.

[17] Az alperesek a fellebbezésben az elsőfokú ítélet (részbeni) megváltoztatásával elsődlegesen kérték a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj és perköltség fizetése iránti kötelezettségük mellőzését és kizárólag az ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkező részének közzétételére kötelezésüket, harmadlagosan a sérelemdíj mérséklését az I. rendű alperes esetében 300 000 forintra, a II. rendű alperes esetében 400 000 forintra, valamint a kamatfizetési és perköltségfizetési kötelezettségük mellőzését, és kizárólag az ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkező részének közzétételére kötelezését. Perköltség igényük is volt.

[18] Hivatkozásuk szerint a jóhírnévsértés konjunktív feltételeként hiányzik a nem vitásan valótlán közlés objektíve sértő jellege. Hangsúlyozták, hogy a felperes közéleti szereplő, akinek fokozott tűrési kötelezettsége van, a közlések pedig politikai kontextusban jelentek meg, a közéleti vita részeként. Az azt értelmező polgárok pedig tisztában vannak a közéleti témában megjelent közlemények figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel, ezért e közlések nem csorbítják hátrányosan a felperes megítélését a társadalom szemében. A közlések sértő jellegének vizsgálata során a bíróságnak külső, objektív zsinórmértéket kell alkalmaznia, nem a felperes személyes sértettség-érzése jelenti a mércét (pl. Kúria Pfv.21.305/2022/5.). Figyelembe kell venni továbbá egyebek mellett a közbeszéd napjainkban aktuális színvonalát is.

[19] Hangsúlyozták, hogy a személyiségi jog megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj alkalmazása (BH2016. 241), annak feltétele a nem vagyoni hátrány, amelyet azonban a felperes nem bizonyított, de a köztudomású tényeken felül figyelembe vehető hátrányokat nem is jelölt meg (és nem is igazolt). A Kúria Pfv.20.527/2023/5. számú precedens-képes határozata értelmében pedig súlyos nem vagyoni hátrányok nélkül kiemelkedő összegű sérelemdíj önmagában a jogsértés okán nem ítéltető meg. A felperes az öt ért hátrányok körében a keresetben érvényesített összegű sérelemdíjat

megalapozó többlettényállást nem igazolt. Hivatkozása szerint az is értékelési szempontot jelenthet, hogy a jóhírnév sérelme kisebb súlyú, mint egy súlyos fizikai sérülés vagy egy családtag elvesztése. A kommentár- és a jogirodalomra hivatkozva utalt a sérelemdíj értékarányosságának követelményére is, különösen ha objektív szankciót is érvényesítenek. A felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, az okozott nem vagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogát esetlegesen sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő. A közéleti viták minél szabadabb folyásának érdeke nem csupán a jogsértés megállapításánál, hanem a jogsértés szankcióinak alkalmazásánál is értékelendő körülmény. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozata szerint a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításra is vonatkozik. A sérelemdíj továbbá csak másodlagosan magánjogi büntetés, amelynek mérlegelése kapcsán kérte figyelembe venni, hogy a büntetőjog dekriminalizálta a hasonló magatartásokat, a polgári jogi szankció pedig nem veheti át más jogágak szerepét. Utaltak arra is, hogy a felperes becsületének csorbulásához igazodó sérelemdíjat indokolt megítélni. Kiemelten hivatkoztak arra, hogy a jogsértő gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. A kamatkövetelés elutasítását pedig az alapján kérték, hogy az ítéltábla a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó módon határozza meg, minthogy a felperes a keresetlevélben maga is hivatkozott a közelmúlt inflációs hatásaira, és a „bíróság már eleve a jelenkori ár-és értékviszonyok alapján határozta meg a sérelemdíj összegét”.

[20] Álláspontjuk szerint továbbá a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesüléséhez szükségtelen az ítélet rendelkező része teljes szövegének közzététele. Az elégtételadás célját teljes mértékben betölti a jogsértést megállapító rendelkező rész közzététele, mert annak a jogsértés súlyához és körülményeihez kell igazodnia, azaz ahhoz a közönséghez kell szólnia, és azzal arányos módon, ahogyan a jogsértésre sor került. Az elégtételadó közlemény közzététele, különösen ha nagyobb terjedelmű a szöveg, a szerkesztési szabadságot, a sajtószabadságot is érinti. Az ilyen beavatkozás az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, valamint a 7/2014. (III. 7.) AB határozat alapján kialakult alkotmánybírósági gyakorlatra figyelemmel csak a szükséges és arányos mértékben indokolt. Az elégtételadás keretében a sérelmet szenvedett személy erkölcsi jóvátételt, olyan tartalmú nyilatkozat közzétételét kérheti, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt a sérelem érte. Ha a jogsértés sajtóközlemény útján történik, akkor az elégtétel nyújtását szolgáló közleménynek is a jogsértő sajtóközleménnyel azonos helyen és formában kell megjelennie, és tartalmaznia kell a jogsértés megállapításának tényét, továbbá ki kell tűnnie annak is, hogy a jogsértés milyen magatartással valósult meg [BDT2010. 2231]. A Ptk. 2:51. §-hoz fűzött kommentár is egyértelmű a tekintetben, hogy az elégtételadásként közzétett közleményből a jogsértés tényének, a jogsértő közléseknek kell kitűnnie, az elégtételadás ezen információk közlésével eléri a célját. A kommentár szerint ugyanis a jogsértés miatti elégtétel adásának a megállapított jogsértéshez kell kapcsolódnia, azt kell közzétenni erkölcsi jóvátételként. A rendelkező rész teljes terjedelmében való közzététele túlmutatna a jogsérelem orvoslásához szükséges mértéken, és kizárólag az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részének közzététele felel meg a személyiségi jogi perekben irányadó bírói gyakorlatnak és az arányos jogvédelem követelményének.

[21] A felperes által megjelölt ügyvédi munkadíj pedig sérti a Pp. 81. § (2) bekezdését, mert nem csatolta a felszámítani kért ügyvédi munkadíj alapjául szolgáló ügyvédi megbízási szerződést, csupán a felperes arra vonatkozó nyilatkozatát mellékelte, hogy az óradíj mértéke 160 EUR+Áfa, amelyet a peres eljárás során forintban számolnak fel. A felperes az ügyvédi munkadíj összegét az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kívánja felszámítani. E rendelkezés ellenére azonban nem csatolták a megbízási szerződést, amely

megfelelően igazolhatta volna az eljárásra kikötött ügyvédi munkadíjat. E tekintetben idézték a Kúria és a Debreceni Ítéltábla határozatait is, és részletezték, hogy a Pp. miként kívánja biztosítani a perköltség elszámolásának átláthatóságát és hitelességét.

[22] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltségben való marasztalását. Hangsúlyozta, hogy a perbeli közlések valótlanok, azokban nem a közügyek demokratikus megvitatásáról volt szó, hanem rá, az ő tevékenységére, magánéletére, privát gazdasági tevékenységére vonatkozó valótlan és súlyosan sértő tényállításokról. Nem minősült közszereplőnek, tevékenysége nem volt a közéleti viták része, ezért rá nem alkalmazható a Ptk. 2:44. §-a. A közlések ráadásul kifejezetten lejárato célzatúak voltak, az alpereseket pedig kiemelt felelősség terheli az általuk hivatkozott közbeszéd állapotáért. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog egyébként sem terjed ki a valótlan tények tudatos állítására. A sérelemdíj kapcsán pedig nem kellett igazolni hátrányokat, hiszen politikai lejárato célzattal készült írás kapcsán az őt ért hátrányok olyan köztudomású tények, amelyek tekintetében külön bizonyításra nincs szükség, amelyhez képest a megítélt összegek nem eltűztek. Mindazonáltal konkrét hátrányokat is megjelölt, amelyeket az alperesek nem vitattak. Hangsúlyozta a sérelemdíj magánjogi büntetési funkcióját és hogy a perbeli közlések kifejezetten lejárato szándékkal készültek. Erre a fellebbezésben hivatkozott büntetőjogi analógia nem alkalmazható. A sérelemdíj összege kapcsán hivatkozott a közelmúlt inflációs hatásaira és arra is, hogy folyamatos magyarázkodásra kényszerült. Kamat pedig a jogsértéstől illeti meg, az alperesek által hivatkozott becsülethez fűződő jogának pedig nem volt jelentősége, illetőleg további hátrányt nem kellett igazolnia (az elsőfokú bíróság ezért nem hallgatta meg tanúként tanú1-t és tanú3-t). Az ítélet rendelkező részének közzététele kapcsán pedig az alperesek érdemi védekezése nem tartalmazott konkrét nyilatkozatot, a fellebbezésben tett előadásuk és hivatkozásaik pedig e vonatkozásban közömbösek. A javára megítélt perköltség kapcsán előadta, hogy az megfelel több ítélőtábla bírói gyakorlatának is, a megbízási díjat ugyanis nem kell okirattal igazolni.

[23] A fellebbezés a perköltséget illetően részben megalapozott, azt meghaladóan megalapozatlan.

[24] Az ítélőtábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítélet kereseteket részben elutasító rendelkezését.

[25] Ezt meghaladóan pedig az elsőfokú bíróság – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és megalapozottan következtetett a keresetek részbeni megalapozottságára. Az ítélőtábla – ugyancsak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – egyetértett a per főtárgyát érintő döntéssel és annak indokaival, amely indokokat ezért szükségtelenül nem ismételt meg, hanem csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[26] Elöljáróban az ítélőtábla felülbírálati jogkörét illetően azt szükséges rögzíteni, hogy bár a felperes a fellebbezési ellenkérelemben több, az elsőfokú ítélet indokolásában ([1], [14], [15], [17], [18] és [22] bekezdések) foglaltaktól eltérő állítást is tett (pl. nem közszereplő, a cikkek nem a közügyek vitatását és a közszereplői minőségét érintették), mivel fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú ítéletet (akár annak az indokolását), a fellebbezési ellenkérelemben előadottak nem lehettek alkalmasak eltérő tényállás megállapítására. Ugyanez irányadó a fellebbezési ellenkérelemben az alperesi magatartások lejárato szándékára, karaktergyilkos célzatára tett utalások körében is, minthogy az elsőfokú ítélet e vonatkozásban azt állapította meg, hogy az alperesek a közügyek szabad vitatásához szükséges minimális körülményeket mulasztották el. A felperes továbbá iratellenesen tüntette fel a fellebbezési ellenkérelemben, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként

tanú1-t és tanú3-t, akik tanúvallomását a 12. és 18. sorszámú jegyzőkönyvek dokumentálják, és amely vallomásokat az elsőfokú bíróság értékelt is (indokolás [14] és [15] bekezdései).

[27] Az ítéltábla előrebocsájtja továbbá, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az említett felülbírálati jogkörét az erre irányuló kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja; ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezés szerint tehát korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik. A másodfokú eljárás ugyanis nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során az elsőfokú ítéletet kell felül-, illetőleg a fellebbezést elbírálnia, nem pedig az alperesek elsőfokú eljárás során tett valamely nyilatkozatát. Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.002/2026/6.) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. § (1) bekezdés b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. Mindezek miatt az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben ténylegesen feltüntetettek alapján bírálhatta felül az elsőfokú ítéletet.

[28] Ehhez képest pedig az alperesek a közéleti szereplők magasabb törési kötelezettségére vonatkozó hivatkozásaikon túl maguk sem adtak az elsőfokú ítélet azzal összefüggő – helytálló – megállapításait (indokolás [15] és [19] bekezdései) cáfoló vagy vitató előadást, hogy a sérelmezett cikkek büntetőügyre vonatkozó valótlan állításai önmagukban alkalmasak bárki, így a felperes, akár mint „politikai szereplő” hátrányos megítélésére és jóhírének megsértésére is. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint pedig a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. Ez alapján pedig eleve megalapozatlan volt az elsődleges, a keresetek egészének elutasítására vonatkozó fellebbezési kérelmük.

[29] A további ezt érintő hivatkozásaik kapcsán pedig az ítéltábla – ugyancsak meg nem ismételve az elsőfokú ítélet helytálló indokait – arra utal csak, hogy az alperesek nem hogy a demokratikus közvélemény kialakulásában kulcsfontosságú szereppel bíró újságíróról elvárható fokozott körültekintést, hanem a cikkekben közölt hamis információkat minimális körültekintéssel is cáfolható elemi gondosságot mulasztották el, amely teljességgel független a közbeszéd színvonalától is. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának alperesek által is hivatkozott gyakorlata, de a bírói gyakorlat szerint is a véleménynyilvánítási jog gyakorlásához tartozó kötelezettségek és felelősség miatt a közérdeklődésre számot tartó kérdésekről való tudósítással kapcsolatban az újságírónak biztosított védelem feltétele, hogy az újságíró jóhiszeműen járjon el annak érdekében, hogy – az újságírás etikai szabályainak megfelelően – pontos és megbízható tájékoztatást nyújtson (pl. 18030/11. számú Magyar Helsinki Bizottság kontra Magyarország ügy). Ugyanígy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is a bizonyíthatóan hamis tények – ha nem a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekében fogalmazták meg – nem állnak alkotmányos védelem alatt [7/2014. (III. 7.) AB határozat]. Ez alapján pedig az elsőfokú ítéletben – a felülbírálat említett korlátai között – helytállóan leírt alperesi magatartások olyanok, amelyekkel szemben a fellebbezésben egyebekben helytállóan hivatkozott mérlegelési szempontok alapján a felperest (mint közszereplőt is) megilleti az általa hivatkozott (nem csak a jogsértés megállapításában megnyilvánuló) védelem. Ennek kapcsán annak hangsúlyozása is szükséges, hogy az alperesek fellebbezésében hivatkozott „bírálat” képest nem a közéleti

viták védelmét főszabályszerűen élvező véleményüket közzölték a perbeli cikkekben, hanem a legminimálisabb körütekintést is elmulasztva a felperest sértő, valótlán tényeket állítottak.

[30] A közlések sértő jellegét illetően továbbá – az elsőfokú ítéletben és a már fentiek szerint rögzítettek szükségtenül meg nem ismételve – a bűncselekmény elkövetésével összefüggő állítások mellett az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte azt is, hogy a felperes politikai múltjára tett valótlán állítások kifejezetten alkalmasak voltak a felperesbe vetett politikai, emellett pedig az üzleti életben kiépített bizalom megingatására is. Ezt támasztotta alá tanú3 (12. sorszámú jegyzőkönyv 2. és 3. oldalai), tanú2 (12. sorszámú jegyzőkönyv 3. és 4. oldalai) és tanú1 tanúvallomása is (18. sorszámú jegyzőkönyv 2. és 3. oldalai), amelynek értékelését a fellebbezés sem támadta. Ennek a közéletben jelentkező sértő jellegét jól mutatja, hogy az alperesek cikkei olyan politikai platformmal hozták összefüggésbe a felperest, amelytől az általa képviselt politikai tömörülés kifejezetten és sarkosan elhatárolódott, és kifejezetten azzal szemben (is) határozta meg magát. E sértő jelleget különösen jól illusztrálja, hogy e magatartást és annak hatását a köznyelv immáron önálló kifejezéssel illeti: „összegyurcsányozni”. A következetes bírói gyakorlat szerint pedig a kijelentés sértő jellege akkor állapítható meg, ha a kijelentés alkalmas a sértett személye társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ennek megítélésekor nem az érintett személy szubjektív sértettségérzése irányadó, hanem külső objektív mérce alkalmazásával lehet meghatározni, hogy a kifogásolt közlés alkalmas-e olyan sérelem okozására, amely a személyiségi jogsértést megállapíthatóvá teszi (Kúria Pfv.IV.20.586/2021/4., Pfv.IV.20.766/2021/5.). Az elsőfokú bíróság által helytállóan mérlegeltek szerint pedig mind a társadalmi közfelfogás alapján, mind a perben lefolytatott konkrét bizonyítás eredményeként megállapítható volt, hogy e közlések megsértették a felperes jóhírnevét.

[31] A sérelemdíj és annak összegszerűsége kapcsán az ítéltábla – ugyancsak a szükségtenül ismétlések nélkül – utal arra, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés szerint pedig a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg.

[32] Az alperesek közéleti viták védő környezetén kívül kerülő, súlyosan felróható magatartása szükségtenül vonta magával a kompenzációs funkció mellett a sérelemdíj másodlagos, büntető funkcióját is. E vonatkozásban semmilyen jelentősége nincs, hogy a büntetőjog mely tényállási elemek alapján minősít valamely magatartást egyben bűncselekménynek is, mert ahogy az elsőfokú ítéletben részletezett mérlegelés, úgy a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése sem önmagában azt a szempontot értékeli, hogy az adott magatartás egyben bűncselekmény-e. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti azonban, hogy a fellebbezésben hivatkozott büntető törvényi tényállás módosítását beiktató 2023. évi XXX. törvény végső előterjesztői indokolása szerint az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága egybehangzó és következetes álláspontot képvisel azzal kapcsolatban, hogy a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás jogának gyakorlása során keletkezett közlések miatt a felelősségre vonás lehetősége korlátozott; a közügyekkel kapcsolatos véleménynyilvánítás esetén csak végső esetben lehet a büntetőjog eszközéhez folyamodni, mivel a sértett sajtó-helyreigazítási eljárás, illetve személyiségi jogi per útján is jóvátételt nyerhet mind erkölcsi, mind anyagi értelemben; általános jogelv, hogy a büntetőjog nem tartalmazhat olyan tilalmakat, amelyek hatása nagyobb hátrányt okoz, mint amelytől vissza kíván tartani, és nem használható fel olyan célok elérésére, amelyek más alkalmas eszközzel is elérhetőek, kiválthatóak. Ez alapján pedig a jogalkotói szándék csupán

egyres rágalmasok/jóhírnévsértések esetében irányult a dekriminalizálásra, nem irányult ugyanakkor a polgári jogi eszközök hatásainak mérséklésére.

[33] Az elsőfokú bíróság továbbá helytállóan értékelte a sérelemdíj elsődleges, kompenzációs rendeltetését is. Az alperesek érdemben maguk sem hoztak fel az elsőfokú bíróság mérlegelésével (így pl. a közlések széles körével) szemben külön érvet, hanem csak az azzal kapcsolatos álláspontjukat fogalmazták meg, hogy a felperest ért sérelem bagatell (amely alapján a helytállóan idézett bírói gyakorlat szerint valóban nem lenn indokolt sérelemdíj alkalmazása), a megítélt sérelemdíj pedig eltúlzott. Bár állították, hogy a felperes nem bizonyított konkrét nem vagyoni hátrányt [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés], a fellebbezésükben ténylegesen nem támadták az elsőfokú bíróságnak a – különösen a tanúk vallomásának értékelésével kapcsolatos – mérlegelési tevékenységét, amely a már részletezettek szerint a felülbírálat korlátját is jelentette. Az elsőfokú bíróság pedig nemcsak a felperest [a Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdéséből levezethető] köztudomásúlag ért, hanem a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítható tényleges hátrányok alapján állapította meg, hogy a felperes nem vagyoni hátránya messze túlmutat a bagatell sérelmeken. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti továbbá, hogy a felperes nem a becsületének sérelmére [Ptk. 2:45. § (1) bekezdés] alapította a kereseteit, az elsőfokú bíróság pedig nem vonta értékelés körébe az alperesek gazdasági életben betöltött szerepét (nem úgy a közlések által elért célközönséget), ezért e fellebbezési hivatkozásoknak nem volt jelentősége.

[34] Az alperesek íratellenes hivatkozásával ellentétben pedig a felperes – bár utalt az értékviszonyok változására – nem az ítélethozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint kérte meghatározni a sérelemdíjakat [Ptk. 6:534. § (1) bekezdése], hanem kifejezetten a jogsértések időpontjához viszonyítva, és az alpereseknek volt erre vonatkozó nyilatkozata (3. sorszám alatti ellenkérelem 7. és 8. oldalai). A Kúria BH2023. 158 szám alatt megjelent Pfv.III.20.640/2022/4. számú ítéletének [77] bekezdése szerint pedig a Ptk. 6:534. § (1) bekezdésében megfogalmazott szabály a sértett védelmét szolgálja, az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alkalmazásának elmaradását tehát a jogsértő nem kifogásolhatja, így ez a hivatkozás nem lehetett alapos. Mindazonáltal miként az elsőfokú bíróság is kifejtette: az értékviszonyok a sérelmek (2025. február) és az elbírálás (2026. március) között egyébként sem változtak jelentősen.

[35] Amellett, hogy az alperesek ezt nem vitatták, az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a hasonló jellegű (és nem pl. az egészség sérelmét jelentő) jogsértések kapcsán a bírói gyakorlatban formálódó értékszínvonalra is. Előrebocsájtva, hogy az ítéletben nem azt kell megindokolnia bíróságnak, hogy mennyiben tér el más korábbi döntésektől, hanem azt, hogy az adott ügy egyedi körülményei milyen összeg meghatározását indokolják (BH2025. 38.), az ítéltábla utal arra, hogy a felperes és az I. rendű alperes (által kiadott más megyei lapok) viszonylatában ugyanezen közlések miatt hozott jogerős döntések 600 000 forintról 1 061 900 forintig terjedő skálán határozták meg a sérelemdíj összegét (Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.011/2026/5. és Pf.III.20.114/2025/5., Győri Ítéltábla Pf.II.20.016/2026/8/I. és Pf.II.20.008/2026/8/I., Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.410/2025/6. számú ítéletei). Az ítéltábla itt is nyomatékosítja ugyanakkor, hogy az alperesek bár felülbírálati jogkörként utaltak a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és e) pontjaira – az elsőfokú bíróság által a konkrét bizonyítás alapján lefolytatott mérlegelést nem támadták a fellebbezésben.

[36] Az alperesek mindezek miatt alaptalanul támadták a jogsértés megállapítására és a sérelemdíjban való marasztalásukra vonatkozó rendelkezéseket, mint ahogy az elégtétel adásának azon módját is, amely a jogerős ítélet rendelkező részének (perköltség nélküli) közzétételét rendeli el.

[37] Az elsőfokú ítélet e vonatkozásban is helytálló indokolása mellett az ítéltábla utal arra is, hogy a személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezmények

alkalmazásáról szóló 3/2024. Jogegységi határozat szerint a jogsértő – a fellebbezésben sem vitatottak szerint – elégtételadásként kötelezhető olyan nyilatkozat megtételére, amelyben bocsánatkérését, sajnálkozását fejezi ki. Az indokolás szerint pedig ([25] és [26] bekezdései) „az elégtételadás mint eszmei jóvátétel hatékonysága attól függ, hogy milyen tudati hatás kiváltására alkalmas. A szankcióhoz többletként járulhat az elégtételnek megfelelő nyilvánosság biztosításáról való gondoskodás. Az elégtétel adása a régi Ptk. megfogalmazása alapján történhet nyilatkozattal vagy más megfelelő módon. Figyelemmel arra, hogy a személyiségi jog sérelmét többnyire mások tudattartalmának a befolyásolása jelenti, a régi Ptk. alkalmazása során követett joggyakorlat szerint általában olyan tartalmú nyilatkozat közzététele követelhető, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt őt sérelem érte (Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.419/2006.). Az elégtételadás tehát akkor tölti be rendeltetését, ha a jogsértéshez hasonló nyilvánosságot kap, a bocsánatkérés, sajnálkozás kifejezése pedig azt kompenzálja, hogy a megsértett személyről a jogsértés folytán nem a valós tények alapján formált véleményt a nyilvánosság. Az elégtételadás a Ptk. talaján kialakult bírói gyakorlat alapján is történhet nyilatkozat közzétételére való kötelezéssel.”

[38] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerint ugyanis akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülési időn belül – az eset körülményeihez képest követelheti azt, hogy a jogsértő adjon megfelelő elégtételt, és ennek biztosítson saját költségén megfelelő nyilvánosságot.

[39] A felperes ennek megfelelő „követelése” az ítélet rendelkező részének közzétételére a tartalma szerint egyrészt azt jelenti, hogy a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezés nem vitatott közzététele mellett az alperesek biztosítanak a jogsértéssel megegyező (ekként e jogszabályi rendelkezés szerinti „megfelelő”) nyilvánosságot a tartalmában – és e vonatkozásban indokoltságában – nem vitatott „bocsánatkérő levelüknek”, az pedig, hogy az elégtétellel több töről is együtt fakadó sérelemdíjra (hiszen a Ptk. előterjesztői indokolása szerint az a személyiségi jog megsértésének „vagyonilag elégtétele”) vonatkozó rendelkezést is közzé kell tenniük, a jogsértés megtörténtét is kellően tudatosítja az általuk eredetileg megcélzott személyi körrel. Ekként ugyanis nemcsak arról értesülnek, hogy az alperesek jogsértései a személyiségi jogsértések felróhatóságtól független, hanem el nem bagatellizálható sérelemként a felróhatóságtól (az alperesek súlyos felróhatóságától) is függő szankciók kiváltását is szükségessé tették. Az ítéltábla ezért osztotta e vonatkozásban is az elsőfokú ítélet indokolását, hogy az elégtétel ilyen módja alkalmas az erkölcsi elégtételre is, ezért az a fellebbezésben – elviekben helytállóan – hivatkozottakkal szemben nem szükségtelen vagy aránytalan szankció, igazodik a jogsértés – fentiek szerint értékelt – súlyához és körülményeihez. Az ítéltábla a teljesség kedvéért utal arra, hogy a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben a bírói gyakorlatban nem ismeretlen az elégtétel e módja (pl. Győri Ítéltábla Pf.II.20.008/2026/8/I., Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.571/2025/7. számú ítéletek).

[40] Az alperesek ugyanakkor megalapozottan sérelmezték az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését. Miként az ítéltábla már egyebek mellett a (fellebbezési ellenkérelemben is hivatkozott) Pf.II.20.571/2025/7. számú ítéletében vagy a Pkf.II.20.128/2026/2. számú végzésében is rögzítette, a Pp. 81. § (2) bekezdése értelmében a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell. A jogszabályhely „szükség szerint” kitétele a bíróság mérlegelését engedi meg abban a tekintetben, hogy a rendelkezésre bocsátott peradatok alapján megállapítható-e a másik félre terhelni kért költség felmerülése, összecszerűsége és indokoltsága. A Kúria felperes által

hivatkozott Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletének [44] bekezdése szerint is a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az ügyvéd tényleges eljárási tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e. A költséget felszámító fél ellenfele, mivel annak fizetési kötelezettsége pervesztessége esetén őt terheli, szintén nem zárható el a kikötött díjra vonatkozó megállapodás megismerésétől és annak alapján a felszámítás indokoltságának ellenőrzésétől.

[41] A felperes az elsőfokú eljárásban a kikötött ügyvédi óradíjra vonatkozó nyilatkozatát csatolta. A bírói gyakorlat szerint a Pp. 81. § (2) bekezdésének megfelelően a perköltség körében is elő kell adni az igény alapjául szolgáló releváns körülményeket; ha tehát a fél az ügyvédi munkadíj megtérítését megbízási szerződés alapján kéri, úgy nem mellőzhető a megbízási szerződés – vagy legalábbis annak kellően részletes kivonata – csatolása, hiszen ez képezi a felszámítás alapját (Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.141/2024/27-II., Pkf.II.20.505/2024/2.; Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.088/2024/6.). Amennyiben az ellenérdekű fél nyilatkozni kíván a perköltségre is, úgy ismernie kell a díjra vonatkozó megállapodás minden lényeges feltételét, amelyhez a jogi képviselőt megbízó fél részletes adatokat nem tartalmazó nyilatkozata nem elegendő. Amennyiben a fél a megbízási szerződésben kikötött munkadíjat kívánja érvényesíteni, úgy vállalnia kell az ebből eredő többlet kötelezettségeket is. A felperes ráadásul kizárólag a saját, a keresetlevél 2025. május 27-i keltezését több, mint egy hónappal megelőző, 2025. április 22-i nyilatkozatát csatolta a „személyiségi jogi és sajtóhelyreigazítási perekre” már 2025. március 20-án megkötött megbízási szerződésben kikötött ügyvédi óradíj mértékéről, amelyből az sem állapítható meg egyértelműen, hogy az a jelen eljárásra is irányadó-e. Az ítéltábla e vonatkozásban utal arra is, hogy a keresetlevélhez olyan 2025. április 22-i és május 25-i meghatalmazásokat csatolt, amelyek több alperes viszonylatában történő képviselőre adnak meghatalmazást, amelyek azonban nem utalnak vissza az állított megbízási szerződésre.

[42] Mindezek miatt az alperesek alappal vitatták – egyben a tisztességes eljárás részeként a fentiekben értékelt „szükség szerint” feltételt önmagában is megteremtve –, hogy a felperes megbízási díjra vonatkozó nyilatkozata a megbízási szerződés (vagy annak részleteket is rögzítő kivonata) csatolásának hiányában megalapozatlanná tette a felperes ezen elsőfokú perköltség igényét. Minthogy azonban az elsőfokú perköltség ezen összetevőjét az elsőfokú eljárás során kellett volna igazolni [Pp. 81. § (3) bekezdése], azt a megbízási szerződésnek a másodfokú tárgyaláson vállalt bemutatása nem befolyásolta. Az alperesek fellebbezése ezért e tekintetben – ugyancsak a felülbírálat korlátai között – eredményes volt, ezért az ítéltábla ebben e részében megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és mellőzte az alperesek ügyvédi munkadíjban mint perköltségben való marasztalását, és azt kizárólag az útköltség körében megítélt (a 18. sorszámu jegyzőkönyv 4. oldalán rögzítettek szerint 80 540 forint összegben felszámított, az elsőfokú ítélet nem támadott rendelkezése szerint 30 387 forinttal csökkentett 50 153 forintra leszállította).

[43] Az ítéltábla mindezek alapján részben, a felperesnek megítélt perköltség körében megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[44] Az alperesek fellebbezése a per főtárgyát tekintve megalapozatlan volt, ezért a másodfokú eljárásban pervesztesnek minősülnek [Pp. 21. § (4) bekezdés]. A felperes a másodfokú eljárásban történt jogi képviselővel felmerült ügyvédi munkadíjat a már az elsőfokú eljárásban sem hatályos R. rendelkezései és a másodfokú eljárásban immáron bemutatott megbízási szerződés alapul vételével számította fel. Mivel e költség felszámítása nem az azt szabályozó jogszabályhelyre utalással történt [Pp. 81. § (2) bekezdés utolsó fordulata], nem volt jelentősége, hogy az ténylegesen az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontján alapult. Az ítéltábla ezért a másodfokú eljárásban megismert tartalmú megbízási szerződés

szerint felszámított, és ebben a tekintetben mérsékelni nem kért 1 150 949 forintban marasztalta az alpereseket a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel ugyancsak nem támadott módon: egyetemlegesen.

[45] A per tárgyi illetékfeljegyzési jogán feljegyzett fellebbezési illeték szempontjából az I. rendű alperes 800 000 forint, a II. rendű alperes 1 000 000 forint erejéig lettek pervesztesek, amelyre jutó (8%) fellebbezési illeték viselésére ezért a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelesek. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) és (2a) bekezdésein alapul.

Debrecen, 2026. július 2.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró